

Sygn. akt I C 1476/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: Roma Freda – Libera

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2015 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Finanse Spółki akcyjnej we W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

1. umarza postępowanie co do żądania zapłaty ponad kwotę 19.303,02 zł (dziewiętnaście tysięcy trzysta trzy złote dwa grosze) wraz z odsetkami;
2. zasądza od J. K. na rzecz (...) Spółki akcyjnej we W. kwotę 9.753,50 zł (dziewięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2011r. do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. zasądza od J. K. na rzecz (...) Finanse Spółki akcyjnej we W. kwotę 1.528,65 zł (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia osiem złotych sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1476/13

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka akcyjna we W. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanemu J. K. domagał się zapłaty kwoty 22.757,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 21.921,56 zł od dnia 31 marca 2009 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 835,46 zł od dnia 27 października 2011 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że nabył od (...) Bank S.A. we W. wierzytelność z tytułu niespłaconej należności z umowy kredytu. Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 31.466,72 zł, co okazało się bezskuteczne. Powód ograniczył powództwo o kwotę 5.800 zł, tj. wycenę pojazdu dokonaną przez rzeczoznawcę samochodowego, przekazanego powodowi, będącego przedmiotem umowy kredytu.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 13 stycznia 2012 r., sygn. akt VI Nc-e 1508254/11, referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany w sprzeciwie zaskarżył powyższy nakaz zapłaty w całości.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że nie pamięta, czy zawarł umowę kredytu z pierwotnym wierzycielem, albowiem w tym czasie zawierał wiele umów z różnymi bankami. Ponadto, podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia.

Pismem procesowym z dnia 21 października 2013 r. powód zmienił żądanie pozwu w ten sposób, iż wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 22.207,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

W piśmie procesowym z dnia 08 stycznia 2014 r. pozwany przyznał, iż zawarł z wierzycielem pierwotnym przedmiotową umowę kredytu, którą w czerwcu 2010 r. wobec problemów finansowych, wypowiedział i tytułem pozostałego kapitału scedował na rzecz powoda własność pojazdu, będącego przedmiotem kredytowania (wartość szacunkowa 14.000 zł na dzień 07 lipca 2010 r.). Wartość pozostałego wymagalnego kapitału na dzień przekazania samochodu wynosiła 8.718,24 zł, zgodnie z harmonogramem spłat. Powód po odebraniu pojazdu miał go wycenić i zwrócić nadwyżkę, czego nie uczynił.

Pismem procesowym z dnia 12 sierpnia 2015 r. powód zmienił żądanie pozwu w ten sposób, iż wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 19.303,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 września 2004 r. pomiędzy J. K. a (...) Bankiem Spółce akcyjnej we W. została zawarta umowa kredytu złotowego nr (...) na kwotę 36.304,35 zł, a przedmiotem kredytowania był pojazd marki O. (...), rok produkcji 2002, nr VIN (...). Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kredytu w 84 miesięcznych ratach w terminach określonych w harmonogramie spłat (§ 3 umowy).

(dowód: umowa kredytu złotowego nr (...) z dnia 27 września 2004 r. – k. 71-73, harmonogram spłat, k.78)

(...) Bank Spółka akcyjna we W. zmienił nazwę na (...) Bank Spółka akcyjna we W..

(bezsporne, nadto dowód: odpis postanowienia referendarza sądowego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia z dnia 2 stycznia 2006r., k.67-70)

W dniu 31 marca 2009 r. pomiędzy (...) Bank Spółką akcyjną we W. a (...) Spółką akcyjną we W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności obejmującej wierzytelność wynikającą z umowy kredytu złotowego nr (...) z dnia 27 września 2004 r. Cedent oświadczył, iż umowy, z których wynikają wierzytelności zostały dłużnikom wypowiedziane bądź określony w nich okres kredytowania upłynął, zaś wierzytelności są w całości wymagalne, zarówno w stosunku do dłużników, jak i poręczycieli.

(bezsporne, a nadto: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 31 marca 2009 r. – k. 57-66, przesłuchanie pozwanego J. K. – k. 168-170)

Pismem z dnia 17 maja 2010 r. (...) S.A. we W. wezwał J. K. do zapłaty kwoty 31.466,72 zł, wskazując, iż stanowi ona sumę zadłużenia z przedmiotowej umowy kredytu. Pismo zostało nadane u operatora pocztowego w dniu 18 maja 2010 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 17 maja 2010 r. – k. 74, potwierdzenie nadania – k. 76)

Pozwany skontaktował się z wierzycielem w sprawie spłaty zadłużenia. Strony uzgodniły, iż na poczet zadłużenia J. K. wyda powodowi pojazd stanowiący przedmiot kredytowania. W wykonaniu tych uzgodnień, w dniu 07 lipca 2010 r. pozwany przekazał przedmiotowy pojazd (...) S.A. we W..

(bezsporne, a nadto: protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 07 lipca 2010 r. – k. 97, zeznania pozwanego J. K. – k. 168-170)

W dniu 08 lipca 2010 r. na zlecenie (...) S.A. we W. została sporządzona wycena przedmiotowego pojazdu. Wartość samochodu na dzień 15 czerwca 2010 r. została określona na kwotę 7.200 zł.

(dowód: wycena z dnia 08 lipca 2010 r. – k. 131-132)

W dniu 24 marca 2015 r. (...) S.A. w W., w której dotychczas przedmiotowy pojazd O. (...) był ubezpieczony, dokonała jego wyceny na dzień 15 lipca 2011 r. ustalając wartość na kwotę 11.400 zł.

(dowód: polisy ubezpieczeniowe – k. 157-160, wycena z dnia 24 marca 2015 r. – k. 156)

Wartość rat od 50 do 74 wynosi 16.953,50 zł, z czego wartość rat kapitałowych wynosi 13.055,62 zł, natomiast rat odsetkowych – 3.897,88 zł.

(dowód: harmonogram spłat – k. 78)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała a nadto zeznał pozwany J. K., uznając je za szczere i korespondujące z pozostałym, zgromadzonym w sprawie, materiałem dowodowym. Dokumenty, które nie zostały uwzględnione przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy Sąd uznał za nieistotne dla rozstrzygnięcia.

W oparciu o treść art. 130⁴ §5 kpc Sąd pominął zawnioskowany przez pozwanego dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji na okoliczność wartości przedmiotowego pojazdu na dzień zwrotu, tj. 07 lipca 2010 r. Pozwany bowiem, zobowiązany do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, należnej sumy, w określonym terminie, nie uiszczył.

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Okolicznościami bezspornymi w niniejszym postępowaniu był fakt zawarcia umowy kredytu przez pozwanego i poprzednika prawnego powoda, a także, iż przedmiotem kredytowania był samochód marki O. (...), rok produkcji 2002, nr VIN (...).

W ocenie Sądu nie było także wątpliwości co do tego, że pozwany miał świadomość jeszcze przed wszczęciem postępowania, iż jest dłużnikiem powoda, skoro od maja 2010r. ustalał z nim warunki wykonania zobowiązania, zaś w dniu 07 lipca 2010 r. wydał mu przedmiotowy pojazd. Tym samym bez znaczenia pozostaje okoliczność, że w załączniku do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 31 marca 2009 r. wskazano inny numer umowy kredytu, niż ten figurujący na egzemplarzu umowy zawartej pomiędzy pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda, skoro powód wyjaśnił, iż chodzi o tę samą umowę, a pozwany z jednej strony okoliczności tej nie zaprzeczył w toku niniejszego procesu, a ponadto przed wszczęciem postępowania współdziałał z powodem celem wykonania zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z jego poprzednikiem prawnym. Powód uprawniony był zatem do żądania zapłaty, skoro nabył od Banku, z którym umowa kredytu została zawarta, wierzytelność wobec pozwanego.

Spornym zagadnieniem pomiędzy stronami była wartość przedmiotowego pojazdu w chwili wydania oraz zasadność naliczania odsetek od zaległych należności w wysokości maksymalnej.

Odnośnie wartości przedmiotowego pojazdu w chwili jego zwrotu, wobec pominięcia dowodu z opinii biegłego, okoliczność tę należało ustalić na podstawie innych dowodów zgromadzonych w toku postępowania.

W tym celu każda ze stron przedłożyła wycenę wykonaną na własne zlecenie. Z tej przeprowadzonej na zlecenie powoda wynikało, iż wartość pojazdu w dniu 15 czerwca 2010 r. wynosiła 7.200 zł, natomiast z wyceny przedłożonej przez pozwanego wynikało, iż w dniu 15 lipca 2011 r. wartość pojazdu wynosiła 11.400 zł.

W ocenie Sądu należało uwzględnić wartość pojazdu określoną w wycenie zaoferowanej przez powoda. Wskazać bowiem należy, iż została ona sporządzona bezpośrednio po zwrocie pojazdu przez pozwanego i co istotne, po przeprowadzeniu szczegółowych jego oględzin, w wyniku których ustalono stan techniczny pojazdu w chwili jego zwrotu, mający wpływ na określenie wartości zwróconego pojazdu. Z kolei wycena przedłożona przez pozwanego została sporządzona dopiero w marcu 2015 r. i opierała się wyłącznie na katalogowej wartości pojazdu, uwzględniając przy tym wyposażenie pojazdu, a nadto korekty z tytułu przebiegu oraz pierwszej rejestracji. Brak jest natomiast odniesienia wyceniającego do stanu technicznego pojazdu w dniu wydania pojazdu powodowi. Stąd wycena złożona przez stronę powodową jest bardziej miarodajna. Podkreślenia wymaga, iż każda z wycen miała charakter opinii prywatnej, tym niemniej to na pozwanym – w myśl art.6 kc – spoczywał ciężar wykazania, że wartość pojazdu jest wyższa od tej wskazanej przez powoda. Obowiązkowi temu pozwany nie sprostał.

Z powyższych względów Sąd przyjął, iż wartość pojazdu w chwili jego zwrotu wynosiła 7.200 zł.

Powód, ostatecznie, domagał się zapłaty z tytułu niezapłaconych rat od 50 do 74, zarówno co do kapitału (13.055,62 zł), jak i co do odsetek umownych (3.897,88 zł). Powyższe kwoty należne były powodowi zgodnie z umową. Wartości te wynikają wprost z jej treści, w tym z załącznika do umowy w postaci harmonogramu spłat. Wskazać należy w tym miejscu, że nie ma racji pozwany wskazując, że należność wobec powoda w dacie wydania auta wynosiła 8.718 zł. Kwota powyższa stanowiła wartość kapitału do spłaty przy założeniu, że wszystkie wcześniejsze należności zostały uiszczone. Pozwany był również zobowiązany płacić odsetki umowne od tego kapitału, stąd kwota należna powodowi w dacie wydania auta była wyższa.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia należności objętych pozwem po jego ostatecznym sprecyzowaniu, wskazać należy, iż zarzut ten okazał się nieuzasadniony. Termin przedawnienia w sprawie niniejszej wynosi trzy lata, zważywszy iż roszczenie jest związane z działalnością gospodarczą (vide art. 118 kc), zaś termin ten nie upłynął. Co do należności, które uległy przedawnieniu, powód cofnął powództwo w reakcji na zarzut podniesiony przez pozwanego.

Powództwo w sprawie niniejszej wytoczono w dniu 27.10.2011r. Powód cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia ponad kwotę stanowiącą sumę rat nr 50-74, zważywszy na przedawnienie rat wcześniejszych. Wskazać należy, iż powód pierwotnie nie sprecyzował, na które raty zalicza wartość samochodu, poza tym ze wskazanego tytułu zaliczył kwotę niższą od prawidłowej (5.800 zł). Podkreślenia wymaga, iż oświadczenie o cofnięciu pozwu w związku z rozliczeniem wartości samochodu kwotą 7.200 zł jest późniejsze niż oświadczenie o częściowym cofnięciu powództwa z uwagi na przedawnienie. Z tych względów, zdaniem Sądu, wartość pojazdu powinna być odliczona od kwot wynikających z rat 50-74, to jest od sumy 16.953,50 zł. Z uwagi na to, że wartość pojazdu w chwili jego zwrotu powodowi wynosiła 7.200 zł, zasadnym było domaganie się zapłaty kwoty 9.753,50 zł (16.953,50 zł – 7.200 zł).

Nie podlegało natomiast uwzględnieniu żądanie pozwu w zakresie skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od niespłaconej należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego, zważywszy, że powód nie wykazał żadnym dokumentem, aby odsetki w takiej wysokości należały mu się od pozwanego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne i prawne Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.753,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2011 r. do dnia zapłaty, o czym orzeczono w pkt 2 wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc, które stanowią, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Powód pismami procesowymi z dnia 21 października 2013 r. oraz z dnia 12 sierpnia 2015 r. cofnął powództwo ponad kwotę 19.303,02 zł wraz z odsetkami, zrzekając się roszczenia. W myśl art. 203 § 1 kpc, pozew może być cofnięty bez zgody pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeśli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do

wydania wyroku. Zgodnie natomiast z treścią art. 355 § 1 kpc, sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeśli powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym.

W niniejszej sprawie zgoda pozwanej na cofnięcie pozwu nie była wymagana, albowiem cofnięcie pozwu nastąpiło wraz ze zrzeczeniem się roszczenia i zostało zgłoszone jeszcze przed wydaniem wyroku, a brak było podstaw do przyjęcia, iż cofnięcie pozwu byłoby sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 355 § 1 kpc, Sąd umorzył postępowanie w części objętej cofnięciem, o czym orzekł w pkt 1 wyroku.

W pozostałym zakresie, uznawszy żądanie pozwu za niezasadne, Sąd powództwo oddalił, o czym orzekł w pkt 3 wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 100 zd. 1 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Powód wygrał sprawę w 43% i w takim stosunku strona przeciwna powinna zwrócić mu poniesione koszty procesu. Na koszty te złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.138 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł, których wysokość ustalono na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.), powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Jednocześnie po stronie pozwanej nie powstały żadne koszty postępowania. Dlatego też zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.528,65 zł (43% z kwoty 3.555 zł) tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzeczono w pkt 4 wyroku.